

DEL DIARI ÍNTIM

Estimat mestre:

Aquesta carta és la que mai hagués volgut escriure. En les teues epístoles sempre em deies que t'escriguera en valencià, que tu no ho feies, però que t'agradava llegir les que jo t'enviava. Així vàrem començar la nostra relació. Primer va ser *Carlos Palacio* qui ens va presentar, sempre amb la missiva com a nexa d'unió. Ara que estaràs amb ell i amb la seua preciosa *Emília*, li dius que encara n'escric de cartes. Malgrat el meu ordinador i els *mails*, no he perdut el costum del paper i el bolígraf sobre la blanca buidor que convida a despullar-te el cor. Digues-los que la vostra vida m'ha contagiada de tendresa, d'humanitat i de coneixements, i que he estat ben feliç i ben honorat de compartir-la.

El cel s'haurà obert avui amb un fort aplaudiment i tu, com sempre, hauràs dit amb les mans que callaren. Però no és possible. Sempre sabies estar darrere, tot i que el teu paper sempre ha estat al capdavant. Eres el compositor més important que han donat aquestes terres durant el segle XX, i la teua música s'endinsa cap a l'horitzó del futur com una flama perenne d'ofici, de dignitat i de bellesa. No has volgut ser exemple de res, però t'has convertit en espill d'esperança. Entendre la professió de músic com tu ho has fet ens ha mullat a més d'un que intentem gosadament practicar aquesta art.

És cert que tenim al nostre abast tot un legat artístic que generosament ens has deixat, un tresor que es recordarà sempre i que ens farà sentir a prop teu. Tanmateix avui vaig a ser egoista. Allò que més em dol es no poder tornar a parlar amb tu. No poder gaudir de la teua saviesa d'home senzill i humà, el teu humor, el teu somriure clar i fresc, les teues paraules sempre amables cap als meus, el teu caliu, la teua proximitat i el teu arrossegador ànim per la vida. Cada mot teu era un vers de joia. T'he vist emocionar-te quan parlaves del teu estimat Alcoi a Holanda, en la conferència que compartirem ara fa un any. A Tenerife et recorde escoltant *El Somni*, mentre intentaves formar una filaeta entre els bastidors del teatre. Una llàgrima et va sorprendre al rostre com tantes que te'n he vist brollar en conferències, xerrades o fins i tot als seients de l'avió, mentre recordaves els teus, la teua terra, el teu paisatge estimat. Has sabut ser gran sense oblidar mai on vas obrir els ulls, la qual cosa et fa ser molt especial.

Ara te'n vas. Humil, callat i seré com vares vindre. Sense pols ni remolí. Com a bagatge viatgen amb tu milers de notes que no ens has donat. Amb elles, de segur que buscaràs un raoner per agafar la llaminera i cercaràs la manera d'arrodonir el silenci.

No m'agraden els acomiadaments i com se que avui estaràs ben ocupat en altres quefers més importants que llegir la meua carta, escoltaré *Tarde de Abril*, *Berceuse*, *Missa a Sant Jordi*, *Julio Pastor* o *Entornos*. En aquestos sons m'imaginaré un sobre tancat que porta com a remitent el teu nom. Sols obrir-lo ja em donarà tot l'aliment anímic que necessita. Una carta escrita amb els mots de més endins, com ha de ser. Per sempre, Amando.

T'estima,

José R. Pascual-Vilaplana

7 de juliol de 2005